

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 548/2014
10.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.И., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.И., адвоката А.Г. из П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 40К. 1289/11 од 08.08.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6694/2013 од 30.01.2014. године, у седници већа одржаној дана 10.06.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.И., адвоката А.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 40К. 1289/11 од 08.08.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6694/2013 од 30.01.2014. године, као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 9. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу 40К. 1289/11 од 08.08.2013. године, окривљени С.И. оглашен је кривим за кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на новчану казну у износу од 10.000,00 (десетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 90-деведесет дана од дана правноснажности пресуде, с тим да ће суд новчану казну, ако је окривљени не плати у одређеном року, заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, а ако окривљени плати само део новчане казне, суд ће остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а ако окривљени исплати остатак новчане казне извршење казне затвора обуставити. Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање приватној тужиљи З.Н., на име

трошкова кривичног поступка, износа од 148.210,00 динара и на плаћање суду паушалног износа од 3.000,00 динара, све у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Апелациони суд у Београду, пресудом Кж1 6694/2013 од 30.01.2014. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног С.И., адвоката А.Г. и пресуду Основног суда у Пожаревцу 40К. 1289/11 од 08.08.2013. године, потврдио.

Бранилац окр. С.И., адв. А.Г., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона на штету окривљеног, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, да преиначи другостепену и првостепену пресуду и да окривљеног ослободи или да пресуде укине и предмет врати на поновни поступак.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13 и 55/14) (у даљем тексту: ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. С.И., сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.И. је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног захтевом за заштиту законитости побија означене правноснажне пресуде због повреде закона, не опредељујући, у смислу члана 485. став 4. у вези са ставом 1. ЗКП, о којој тачној повреди закона је реч, а са образложењем да је окривљеном приватном тужбом приватних тужилаца стављено на терет кривично дело клевета које је у међувремену декриминализовано, па да суд није могао окривљеног огласити кривим за кривично дело увреда и да је тиме повређен и објективни идентитет између приватне тужбе и пресуде, чиме указује на прекорачење оптужбе и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости, по налажењу врховног касационог суда, нису основани.

Оцењујући, предњим наводима захтева за заштиту законитости, истоветне наводе жалбе браниоца окривљеног изјављене против првостепене пресуде као неосноване, другостепени суд је у својој пресуди, на страни 2 став последњи закључно са страном 3 став први, дао потпуне и правилне разлоге због чега прихвата као правилну правну оцену и аргументацију првостепеног суда, према којој су радњама за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, истоветним радњама за које је оптужен приватном кривичном тужбом, остварена законска

обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и због чега налази да том одлуком, насупрот наводима жалбе браниоца окривљеног, није повређен објективни идентитет оптужбе везано за околност да су приватном тужбом радње окривљеног квалификоване и као кривично дело клевета из члана 171. став 1. КЗ, које је пре доношења првостепене пресуде (Закон о изменама и допунама Кривичног законика-„Службени гласник РС“ бр. 121/2012 од 24.12.2012. године) престало да постоји као кривично дело, а те разлоге другостепеног суда у свему прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, без њиховог детаљног понављања, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање због погрешне оцене и неприхватања од стране суда исказа сведока који потврђују одбрану (алиби) окривљеног и поклањања вере исказима сведока који су познаници приватних тужилаца и стога пристрасни. Такође, бранилац истиче да суд не даје довољне и јасне разлоге за неприхватање одбране окривљеног, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права правима која у поступку има окривљени (члан 71. став 5. ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, ни по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, па је захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.И. у овом делу недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

